

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

**Минка Димчева,
Медицинска сестра в ДКЦ "Бургасмед" - гр. Бургас:**

КАМЪКЪТ СИ ТЕЖИ НА МЯСТОТО

Да си професионалист по здравни грижи в България е дръзко начинание, на което устояват все по-малко наши сънародници. Заплахата страната ни съвсем скоро да се окаже без нужните специалисти е напълно реална. Решихме да Ви покажем защо това е така, с надеждата, че решаването на проблемите минава през тяхното споделяне.

"Предизвикателството да работя в България" е темата на националния конкурс за есе, който организира Clinica.bg заедно с Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи (БАПЗГ).

Състезанието е част от глобалната кампания на Световната здравна организация (World Health Organization - WHO), Международния съвет на сестрите (International Council of Nurses - ICN) и независимата благотворителна организация Burdett Trust for Nursing, която стартира на 27 февруари 2018 г. в Лондон и Женева и се провежда в целия свят под надслов "Здравните грижи сега" (Nursing now).

Представяме Ви есето на Минка Димчева:

Име: Минка Стоянова Димчева

Възраст: 41 години

Образование: Полувисше медицинско

Месторабота: ДКЦ „Бургасмед“ - Бургас

Трудов стаж: Приблизително 13 години

Квалификации: Курсове за помощник възпитател; за счетоводство и финанси

Чужд език: Английски език

Хоби: Да чете книги

Девиз: "Винаги напред и нагоре, защото животът е избор, а изборът е в теб."

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Животът е уникален университет, който завършваме със смъртта и имаме свободата да избираме изучаващите дисциплини. В него няма преписване и поправителен изпит, защото всичко е строго индивидуално. Независимо дали постигаме успех или се проваляме, питаме се какъв е урокът.

Днешното време е уникално – почти нямаме ограничения какво можем да постигнем – но то (постижението) не може да се роди без „да се пролее кръв“, без „да се дадат жертви“ и без още нещо: готовност. Готовността да направим всичко необходимо, за да получим това, което искаме.

Кариера в България? Да. Не е за всеки. Тук е много трудно и са необходими много повече качества, ако искаш да се развиеш и да надхвърлиш мечтите си. Старите хора са го казали: „Камъкът си тежи на мястото“.

За мен предимството на живот и работа в България е това, че тук съм родена и отраснала; защото магията живее тук. Защото тук са Левски и Ботев, Вазов, Елин Пелин и Йовков, Смирненски и Вапцаров, Яворов и Гео Милев, Лилиев и Далчев, Павел Вежинов, Димитър Димов, Димитър Талев. България е мястото, което ме е оформило като човек и имам желание да влягам сили и енергия в дейности, които да променят нещата тук и сега. Не съм краен патриот, но България е мястото, което ми дава свобода на действие и предизвикателството да се справям, въпреки неблагоприятната среда понякога.

Обществото ни е в етап, в който инвестираме в „общото“ и преди да започнем да получаваме лични ползи, независимо дали става въпрос за бизнес или обществени каузи, ще трябва да приемем хаоса и несигурността като нещо естествено. В България съм, защото тук съм си у дома.

Защото и тук можем да се реализираме също толкова добре колкото и в чужбина, ако не и повече. Напускайки едно работно място (независимо по каква причина), на новото – пак се оплитам в ангажименти, които изискват дълги часове работа. Защо ли? Защото отново си имам мое място и се надявам, че правя добри неща за хората. Харесва ми това. Харесва ми предизвикателството. Отговорността. Усещането за удовлетвореност. Харесва ми да съм заобиколена от амбициозни, активни и будни хора, които не се задоволяват с „Тук е така“ или „За толкова пари

толкова работа“ и с които вървим заедно само напред и нагоре.

Любимо място в България? Нямам или по-точно много са. Обожавам разходките край морето (нали съм морско чедо!) – харесвам кристално чистата вода на къмпинг "Юг". Обожавам да чета книги в някоя градинка или парк и по този начин да опознавам света и да посещавам чужди музеи, църкви, забележителности. Обичам разходките из Карлово, Карлофер, село Турия – родното място на Чудомир – тук за пръв път пихме черешова ракия, страхотна е!

Не, не се виждам да живея и да работя извън България! Защо ли? Защото там (където и да е това там) няма да го има семейството ми – майка ми, която ме научи да се боря за нещата, които искам и срещу тези, които са несправедливи, и баща ми, от когото взех силата – изправям се на крака, независимо колко пъти падам.

*Публикувано в Clinica.bg на 05.04.2018 г.
и в Електронния бюлетин на БАПЗГ - брой 4/2018 г.*